Kahraman Bapçum

Spor Dünyamızın 45 Yılından

Olaylar, Eleştiriler, Öyküler, Portreler

ÖTÜKEN

Kahraman Bapçum; 1925 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi. Bir süre avukatlık yaptıktan sonra Abdi İpekçi'nin çağrısı üzerine 1956 yılında *Milliyet* gazetesinde spor yazarlığına başladı. *Milliyet*'te uzun yıllar çalıştıktan sonra aldığı davet üzerine *Hürriyet*'e geçti ve iki yol sonra spor yazarlığını bıraktığını duyurdu. Gene de Cumhuriyet'te ara sıra yazarak, kendini deyimi ile deşarj oldu. 1963 yılında Türkiye Spor Yazarları Derneği'nin kurucuları arasında bulundu ve derneğin beşinci başkanı olarak altı yıl görev yaptı. Dünya Spor Yazarları Derneği'nin yönetim kurulurda dört yıl çalıştı. Eşi tarafından 1951 yılında kurulmuş olan Özel Kalamış Okulları'nı eşinin vefat tarihi olan 2002 yılına kadar çalıştırdı.

Yarım yüzyıl süren dayanılmaz sıkıntılar ve unutulmaz mutluluklarla dolu "Spor Yazarlığı Serüveni"min bir bakıma özeti olan bu kitabı:

Kısalı uzunlu spor seyahatlerime ve tüm hafta tatillerimizi yutan "maç" görevlerime bir tek gün şikâyet etmeden katlanan rahmetli eşim Meral Bapçum'a,

Beni neredeyse zorlayarak gazeteci yapan rahmetli arkadaşım, "genel yayın müdürüm", "koyu Galatasaraylı" Abdi İpekçi'ye,

Okumayı öğrendiklerinden beri yayınlanan her yazımı okuyan ve beni eleştiren iki "koyu Fenerbahçeli" arkadaşım "torunlarım" Kahraman Can Duru ve Özdemir Ömer Duru'ya borçluyum.

İçindekiler

Küfür ne ki? 19
Kulüpçü bir "ADAM" 21
Atatürk'ün Kızları 22
Rüzgâr Eken 23
Galatasaray Lobisi 26
Seul'den 29
Volkan gibi 29
Seul'den Bazı Şampiyonlar Şampiyonluğu da Yüceltiyorlar 32
Atlanta'dan Bir Zaferin Anatomisi 34
Anlamlı Ders 36
Gözler Üzerimizde 39
Montreal'den Sporda Mucize Yoktur 42
Mektup 46
Bir Dünya Şampiyonluğunun Öyküsü Kendini Adayan Adam 47
Geleceğe Çalışmak 52
Şeref Madalyası 55
Balkan Atletizm Şampiyonasının Ardından Yaya Kalmışların Öyküsü 59
Bana Gelince Bir "Tip"in Örneği 62
Asıl Ayıp Şamatacıların 63
Milliyet'in Görüşü 65
Atletizm Stat İlahları 69
Doping 72
Açıkça Büyük Kimdir? 75
Açıkça Teşvik de ne ki? 78
Bir Sevgi Despotu 80
Bana Gelince Siz ve Biz 81
Batı Ufkundan Başlayıp Anadolu'da Biten Deniz: Akdeniz 82
Olimpiyatçılar Uyanın 86
Kuşbakışı Bayram Bitti 90
Gerçek Kahramanlar 93

Erimiş Güneş Gibi 94
Münih 72: Dünya ve Biz I Günaydın! Akşam Vakti 96
Münih 72: Dünya ve Biz 2 İşte Zafer!.. ve Yolu 101
Münih 1972: Dünya ve Biz 3 İki Büyük Ders: Dünyaya ve Bize 105
Milliyet/Spor'un Destansı Öyküsü 108
Milliyetin Görüşü 109
Açıkça Dünümüz-Yarınımız 115
Galatasaray'ın Neuchatel Serüveni 120
Galatasaray tarih yazdı: 5-0 Zafer Ayrıntıları Unutturur 121
Haksızlıklar... Beceriksizlikler... 122
Karar Öncesi Son Söz 126
Sen Nereden Geldin? 130
Bana Göre Bu ne İlk ne Son Örnektir 132
Bana Gelince Köle mi Bunlar? 133
Gene Futbol, Gene Trt, Gene Spikerler 134
Kimleri Yeniyoruz Biliyor musunuz? 137
Enayi Pazarı 140
İtalya'da Türk Futbolcuları 142
İstifa... Niye? 147
Selam Size... Doyamadıklarımız 148
Bana Gelince Allahlık!.. 150
Kuşbakışı Yurdadön'lerin Sahibi Kimdir? 150
Asıl Sınav Tribünde 154
Açıkça Olacağı Kadar Olamamak 156
Sporcular Bir Cenaze 159
İzmir Akdeniz Oyunları'nın Ardından Herkes, Her Şey Başarılıydı... 164
Ne Kazandık? 166
Açıkça Faruk Barlas'a 168
Basketbolda Balkan Şampiyonuyuz Dev Uyanıyor mu? 170
İşte Zafer! Onu Korumak ve Yüceltmek Kimin Görevi? 172
Seyircinin Sevgisi Zafere de Götürür, Yenilgiye de... 177
Geleceğin Büyük Şampiyonlarına Yenildik 179
Fenerbahçeliler Uyanın!.. ya da... 181
Şeytanın Faydaları 185
Fenerbahçe Yalnız Fenerbahçelilerin Değil 188
Açıkça Bu Bir Yıkılıştır 190

Ağıtlar-Portreler

Altan Erbulak Ağlattı Nereye be Altan? 195
Metin'in Ardından O Bir Efsaneydi 196
Mıruts Yıfter: Dağ Keçisi 199

Şükrü Gülesin'in Ardından Şükrü'nün Gerçeği 202
Gündüz Kılıç Türk Futbolunda Bir Çağdır 205
Kendisini Çiğneyerek Yükselen Adam: CIAO BARTU (1) 207
CIAO BARTU (2) 210
CIAO BARTU (3) 214
Kızlar Sözüm Sizedir 217
Büyük adam: Kadri 218
Kuşbakışı Büyük, Üstün ve Güzel 222
Rıdvan 225
Açıkça Rıdvan 227
Sert Bir Sporun Yumuşak Ustası: Alpaslan 229
"Yumuşaklık Benim Karakterim" 230
İncili'ye Son Görev 232
Kuşbakışı Yaşarken Ölümsüz Olan Adam 234
Açıkça Ölen Kim? O mu, Biz mi? 236
Melih Kotanca Gibi Bir Sporcuya Bu İlgisizlik Gösterilir mi? 238

Televizyonsuz Günlerden Birkaç Maç Öyküsü

Millî Ligin ilk final maçında 247
Yendik Fakat Elendik 251
Bravo Fenerbahçe 257
Dünya Şampiyonlarının Şampiyonunu Yendik 259
Oool Müthiş Netice: 5-0 264
Metin... Metin... Metin... 268
İstanbulspor Lidere Puan Kaybettirdi 272
Beşiktaş, Emniyet'e 2-1 Mağlup 275
Çekleri Yendik: 1-0 277

Son Söz... ve Daha Sonrası

Hoşça Kal Milliyet 285
O Bir Kalem Ustasıdır/ **Tufan Türenç** 287
İki Gazeteci / **Nail Güreli** 290
Nezih Demirkent 292
Bapçum'dan Veda!/ **Hıncal Uluç**. 292
Merhaba Cumhuriyet 293

Dizin 295

Bu ne bir anı kitabıdır ne de okuyucuya bir şeyler söylemek amacını taşıyor.

Öyleyse neden yayınlanmıştır?

10, 20, 30, 40 yıl önce günlük gazetede yayınlanmış, aradan geçen bunca zamandan sonra güncelliğini bütünü ile kaybetmiş olan bu yazılar -üstelik olayları öncesi ve sonrası, daha doğru bir deyişle, nedenleri ve sonuçlarıyla açıklamak durumunda olmayan- bir kitap halinde neden yayınlanıyor?

BU KİTAP...

"*... Metin Oktay'ın cenazesinden sonra bir yazı yazmışsınız, onu bulamıyorum; bana yardım eder misiniz?*" diye soran, meslekteki ilk yıllarını yaşadığı gibi, ömrünün de yirmili yaşları içinde olduğunu sandığım o sevimli gazeteci kıza,

"*... Bizim çocukların İstanbul'daki bir maçını anlatan ve (Bir gök gürültüsü gibiydiler) diye başlayan yazın, camlı ve çerçeveli olarak bugün bile başucumdaki komodinin üstünde duruyor*" sözünü o maçtan yirmi yıl sonra bana söyleyen Eskişehirli avukat arkadaşıma,

"*... Batı ufkundan başlayıp Anadolu'da biten deniz*" başlığı ile çıkan yazıyı, yayından önce okuyup "*Yazık ki bunun gibi nice yazılarımız gazete koleksiyonları arasında tozlana, küflene kaybolacak*" diyerek yazıyı bana yeniden okutan rahmetli *Namık Sevik*'e,

"*... Yahu! Senin, 'İyi ki maça gelmedin dostum' diye başlayıp mektup gibi yazdığın o maç yazısını hâlâ unutamıyorum*" diye boynuma sarılan ve kim olduğunu anlayamadığım için yankesici sandığım o kır saçlı, iri yarı adama,

... Avrupa ikincisi olan ve o yıl Milliyet anketinde yılın sporcusu seçilen Eczacıbaşı'nın voleybolcu kızları için yazdığım yazıyı aradan 18 yıl geçtikten sonra rahmetli Tekin Aral'ın cenazesinde, neredeyse harfi harfine bana hatırlatan *Şakir Eczacıbaşı*'ya,

... Münih Olimpiyatları'ndan döndükten sonra yazdığım ve birkaç günde yayınlanan "*Günaydın Akşam Vakti*" başlıklı yazı serisi için "*Bitirdikten sonra beş yüz sayfalık bir kitap okumuş gibi oldum*" diye beni kutlayan *Sahir Gürkan*'a,

... İhtiyar fakat güçlü kollarıyla iki omzumdan beni tutup sarsarak "*Hayatımda en çok üzüldüğüm şey nedir bilir misin? Benim futbolculuğumla senin yazarlığının aynı döneme rastlamayışı. İhtiyarlığımda kendimi senin kaleminden yeniden okumak keyifli olurdu*" diye beni yüreklendiren rahmetli *(Yavuz) İsmet Uluğ*'a,

... Son yıllarda çeşitli fırsatlarla, gazetedeki köşesinde "*Henüz televizyonun olmadığı bizim üniversite yıllarımızda Kahraman ağabeyin yazıları bizim televizyonumuz olurdu*" diye yazan vefalı *Hıncal Uluç*'a,

... Spor yazarlığını bıraktığımı açıkladığım yazıdan sonra, sütununda beni, hak ettiğimi sanmadığım bir üslupla neredeyse göklere çıkaran ve yazısını "*Bir gazeteci olarak üzgünüm. Bundan sonra kendimi Kahraman Bapçum'u okuma şansına sahip olmuş insanlardan biri olmanın tesellisi ile avutacağım*" diye bitiren sevgili *Tufan Türenç*'e,

... Gene aynı yazımdan sonra, o yazıya göndermeler yaparak yazdığı fıkrasında "*Bapçum'un veda yazısının bir paragrafı var ki, bizce başucu belgesi olarak duvarlara asılacak mı desek, kafalara kazınacak mı desek, el altında saklanacak*

mı desek... işte öylesine önemli bir ders niteliğinde" diye beni onurlandıran hatırşinas arkadaşım *Nail Güreli*'ye,

... Kendisiyle yıllarca önce bir yolculukta tanıştığım, sonradan hiç karşılaşmadığımız için adını bile anımsamadığım, beni 12 yaşlarındaki oğluna tanıtırken "*Önce bir Harbiyeli sonradan da genç bir subayken sporu işte bu amcanın yazılarıyla sevdim*" diyen o zamanki çakı gibi Hava Tuğgeneraline,

... Ve bunlar gibi tanıdığım tanımadığım, anımsadığım anımsamadığım tüm okuyucularıma bir çeşit borç ödemesi olsun diye derlendi ve yayınlandı bu kitap.

Namık Sevik'in dediği gibi *bu yazıların gazete koleksiyonları içinde tozlana küflene kaybolup gitmesine* gönlüm de razı olmuyordu zaten...

İçindekiler Hakkında

Kırk Beş yıl gibi uzun bir süre içinde yayımlanmış iki bine yakın yazı içinden "bir kitaplık" yazıyı seçmek kolay olmadı.

Her şeyden önce "kalıcı" nitelikte olanları, yani bir bakıma "bugün de okunabilir" olanları aradım. Eleştiriler vardı ki, bugün de geçerli olabilir. Olaylar vardı ki, benzerlerini bugün de yaşıyoruz. Onları seçtim.

Yaşanmış sportif olayların arkasında, görünmeyen öyküler vardı ki zamandan soyutlanıp bugün de ilgi çeker. Onları seçtim.

Yazılar vardı ki, yazarken de sonradan okurken de büyük keyifler almışım; üstelik okuyucudan da -zamanındabüyük ilgi görmüş... Onları seçtim.

Yalnız benim değil, kamuoyunun da dostları olarak tanınmış spor adamlarının arkasından yazılmış ağıtlar vardı ki hiç eskimeyecek... Zamanının yıldızı olmuş sporcuların, sporu bıraktıklarında yayımlanmış portreleri vardı ki bugün anımsanması, kendilerini saygı ile anmamıza yardım eder. Onları seçtim.

Ve bir de televizyonsuz günlerimizde oynanmış nice maçların öyküleri vardı. Onlardan da birkaç örnek seçtim.

Bütün bu yazıları kronolojik bir sıra gözetmeksizin, üstelik konu bakımından da sistematik bir sınıflandırma yapmaksızın, öylesine toparladım. Böylece *olaylar, eleştiriler, öyküler* serpiştirildi kitap içinde... Sadece portreleri ayrı bir bölüm halinde topladım. *Birkaç maç yazısı örneğini* de kitabın en sonuna koydum.

Bununla kitabın okunmasını kolaylaştırdığımı sanıyorum.

Önemli bir konuya dikkatinizi çekmek isterim: Her yazının başında yayımlandığı tarih açıkça belirtilmiştir. *Her yazıyı lütfen yayımlandığı tarihi dikkate alarak değerlendiriniz.*

Bir şeyin daha altını çizmeliyim:

Bütün bu yazılar 1956 ile 2001 yılları arasında yayımlanmıştır. Yani çoğu şimdiden tarih olmuş olaylara aittir. Bununla da kalmamakta, yazıldıkları zamandan da geriye dönük anımsatmaları, örnekleri kapsamaktadır. Sonuç olarak Bu kitapta Türk spor dünyasının 60-70 yıllık serüveninden enstantaneler bulacaksınız.

Küfür ne ki?

Milliyet, 19 Eylül 1996

KÜFÜR ne cezadır muhatabı için ne de ondan alınmış bir intikamdır. Önemli bir zarar da vermez, sinirlendirmekten başka.

Küfür sadece bir aczin, bir çaresizliğin anlatımıdır, dışavurumudur. Üstelik ceza hukuku açısından da kesinlikle tahriktir, kışkırtmadır, suça davettir.

Altmış yıla yakın bir süreden beri Beşiktaş'ın, Galatasaray'ın, Fenerbahçe'nin birbirleriyle ve başkalarıyla yaptıkları maçları izliyorum. Taksim Kışlası'nın, Çırağan Sarayı'nın avlularında, yarı var yarı yok tribünler önünde ve pürtüklü betona benzer zeminlerde, Kadıköy'de tahta tribünlü sözüm ona statta maçlar yaptığımız günlerden beri, böylesine ağız ve tribün dolusu küfürler, böylesine galiz ve iğrenç korolar duymadım. 13-14 yaşlarında ortaokul öğrencisi olduğum günleri anımsıyorum. Tuttuğumuz takım uğruna küfür de ettik, kavga da çıkardık. Ama küfürlerimiz günlük yaşantımızda şakalaşırken kullandığımız argodan, kavgalarımız birkaç dakikalık boks denemelerinden ileri gitmezdi. Neden bugün küfürlerimiz utanç verici çirkinliklere ulaşıyor ve kavgalarımız bıçaklarla, satırlarla yapılıyor? Neden?

Suç sadece tribünleri dolduran cahil (bilinmeli ki diploma her zaman cehaleti yok etmez) ve heyecanını kontrol edemeyen zavallıların mıdır?

Tribündeki fanatikler aslında sadece birer tetikçidir. Üstelik utanç verici suçlarının bilincinde bile değildirler.

Asıl suçlu bizleriz. Kulüp yönetimindeki ve medyadaki fanatikler... Asıl suçlu bizleriz.

Şimdi, spor tarihimizin onurlu geçmişine kişilikleriyle biçim vermiş başkanları ve yöneticilerini düşünüyorum: Suphi Baturları, Ulvi Yenalları, Refik Selimoğluları, Saraçoğlu Şükrü Beyleri, Zeki Rızaları, Yavuz İsmetleri, Abdülkadir Karamürselleri, Enver Balkanları ve bütün diğerlerini...

Eğer tribünde rakip kulübün başkanı varsa, taraftarların birbirini uyarışını anımsıyorum: "*Ayıp yahu Suphi Bey -ya da Zeki Bey- geldi, ileri gitmeyelim*" sözünü çok duydum tribünlerde. Neden? Çünkü rakip kulübün başkanına da saygı duyardık. Neden? Çünkü hiçbir yönetici rakip kulübü küçümseyen davranışlar göstermezdi.

Baba Hakkı'nın ve Büyük Fikret'in kendi taraftarlarının karşısına dikilip, kaptanlık görevini onlara karşı da yaptıklarını ve ileri gitmelerini önlediklerini çok gördüm.

Oysa bugün kulüp yöneticileri bir yandan, medyadaki nereden çıktıkları belirsiz zıpçıktılar bir yandan tribündekileri tahrik etmek için uğraşıyoruz.

Kalabalıklar tahrik edilmedikleri ve sayılan kişiler tarafından uyarıldıkları zaman doğru yolu bulurlar. Sürüler lider ister.

Son Fenerbahçe-Beşiktaş maçını görmedim. Görenler anlattı. Beşiktaşlı taraftarlar işi biraz ileri götürünce, Başkan Seba -hani şu ortalara çıkmaktan, sesini duyurmaktan, yüzünü göstermekten sanki utanan Seba- protokol tribününde ayağa kalkıp seyirciyi susturmuş. Bir başka Beşiktaş maçında Fenerbahçeliler, Beşiktaş'a küfrederken utanmayacaklar mı?

Tribündeki fanatikler tetikçidir. Azmettirenler yönetimlerdeki ve medyadaki fanatiklerdir. Kendimize gelelim.

Bu yazı Galatasaray'ın Romen Constructorul takımı ile yaptığı Avrupa Kupası maçında seyircinin Fenerbahçe'ye ve Ali Şen'e ettiği küfürler üzerine yazıldı. Ama asla sadece onlara hitap etmiyor.

Kulüpçü bir "ADAM"

Milliyet, 16 Mayıs 1987

Bir gün rahmetli Abdi İpekçi'ye "*Kızma ama*" demiştim, "*sen Galatasaraylı değil, EN GALATASARAYLIsın...*"

Kızmak şöyle dursun, gülerek cevap verdi: *"EN GALATASARAYLI olmak bana gurur verir. Ama bunu başka Galatasaraylıların yanında söyleme; bana karşı çıkarlar, hatta kıskanabilirler. Çünkü hepsi EN GALATASARAYLI olmak ister."*

Rahmetli ustam ve arkadaşım, su katılmamış bir kulüpçü idi.

* * *

Gazeteye oldukça geç geldiğim bir gün, Namık Sevik beni kenara çekti. *"Sorma başımıza geleni"* dedi. *"Senin ve benim aklımıza gelmeyecek bir şey oldu. Abdi Bey, Baba Gündüz'ü, üstelik benim yanımda öyle bir haşladı ki neredeyse dudaklarım uçuklayacaktı. Son iki yazısında Galatasaray lehine dengeyi bozduğunu, gazeteyi taraf tutan yazılarla doldurmaya kimsenin hakkı olmadığını öyle sert söyledi ki, Baba cevap bile veremedi."*

Baba Gündüz'ün Galatasaray'a sembol olduğu günlerdeydik. Bizimle birlikte herkes bilirdi ki İpekçi'nin Gündüz Kılıç'a olan sevgisi ve saygısı, öz babaya karşı duyulacak sevgi ve saygıdan daha az değildi.

* * *

EN GALATASARAYLI diye tanımlanmaktan gurur duyan Abdi İpekçi gazetesi ve gazeteciliği söz konusu olunca, Galatasaray'ın sembolü olan Gündüz Kılıç'a, kişisel saygısının sınırsızlığına rağmen *"taraf tutamazsın"* diye sertleşebiliyordu.

Çeyrek yüzyıldan fazla bir zaman geçti aradan.

Nice gazeteciler, hakemler, federasyon başkanları, genel müdürler, bakanlar gördüm ki Galatasaraylı, Beşiktaşlı, Fenerbahçeli, Trabzonsporlu vb. idiler. Ama kulüp sevgisi ile sorumluluğu birbirine karıştırmayan ADAM tipi olarak Abdi İpekçi'yi tanıdım.

Kulüp tutan ve aynı zamanda çeşitli kesimlerde sorumluluk taşıyan tüm spor adamlarına söylemek isterim ki, kulüpçü olmak, ADAM olmaya engel değildir.

Abdi'nin de, Baba'nın da, Namık'ın da ruhları şad olsun.

Atatürk'ün Kızları

Milliyet, 2 Ocak 1981

Atatürk'ün Türk kadını için bir ülküsü vardı: Onun, köleleşmiş bir dişi ya da kişiliğini kaybetmiş bir köle olmaktan kurtulup, koketleşmiş bir salon süsü olmadan, çağdaşlaşmasını istiyordu.

Parlamento kürsüsüne, üniversite kürsüsüne, yargıçlık kürsüsüne çıkacaktı Türk kadını.

Mavi göklerde kanatlarında ay yıldız olan uçakları kullanacaktı, tarlalarda traktör kullanacaktı... Yollar, köprüler yapan mühendis, ameliyathanede operatör, tiyatro ve konser salonlarında yıldız olacaktı Türk kadını...

Atatürk kısa sürmüş yaşantısı içinde bütün bunları gördü.

* * *

Onunla bir kez olsun karşılaşmak şansına sahip olmuş eski kuşaktan kişilerin asla unutamayacakları o mavi şimşek parıltılı gözleriyle mutlu ve gururlu baktı, o yükselen Türk kadınına.

Atatürk yalnız bir tek yerde görmemişti Türk kadınını: Sporcuların şeref kürsüsünde...

Şimdi doğumunun yüzüncü yılında Anıtkabir'e gelip kendisine saygılar sunan, Avrupa ikincisi Türk kızlarına bakarak nasıl bir övünç, nasıl bir güvenç, nasıl bir kıvanç duydu kim bilir?

* * *

Ve Atatürk'ün tek tek alınlarından öpemediği Türk kızlarını ellerinden öpüyoruz, saygı ile ve övünerek.

(*Eczacıbaşı Kız Voleybol Takımı, o yıl Avrupa ikincisi olmuş ve Milliyet okuyucularının oylarıyla "Yılın Sporcusu" seçilmişti.)*

Rüzgâr Eken

Milliyet, 18 Mayıs 1995

Sporculuğu, kaptanlığı, yöneticiliği ve başkanlığı ile tarihin en büyük Fenerbahçelilerinden biri, bence birincisi, olan Zeki Rıza Sporel o günlerde başkandı. Hafta içinde bir gün Moda Deniz Kulübü'nde, onun birkaç arkadaşı ile oturduğu masadan birkaç metre ötede bir başka masadaydım. Arada bir bizim masadaki büyüklerimle kısa diyaloğu oluyordu Zeki Bey'in.

Fenerbahçe'nin yöneticilerinden bir geldi. Zeki Bey'in yanına yaklaşarak yavaşça bir şeyler söyledi ve bir kâğıt

uzattı. Kâğıda şöyle bir baktı Zeki Bey, yüksek sesle sordu: *"Nedir bu?"* Cevap da yüksek sesle verildi: *"İzmir'deki maçımız için ……. beyi hakem tayin etmişler. Bu adam bizim aleyhimizedir. Değiştirilmesini istiyoruz efendim."*

Başkan elindeki kâğıdı masanın uzak köşesine doğru attı. *"Ben,"* dedi, *"Böyle şey imzalamadım. Sen Fenerbahçe'sin. Ne yapar sana hakem? Bir golünü saymaz. Sen Fenerbahçe isen yenisini atarsın. Atamadın mı, yenilir gelirsin İstanbul'a. Fenerbahçe böyle dilekçe ile bazı makamlara yalvararak kendini korumaya uğraşmaz. Gidin. Hakem haksızlık ederse, yenilin gelin karşıma. Ama başınız dik olarak gelin. Yalvarmış, yakarmış insanlar olarak değil."*

Yönetici gitti. Bizim masa da, Başkan'ın masası da tısss...

Tarihin en büyük Fenerbahçelisi, İstanbul dışındaki bir maçta hakem odasının kapısını kırarak hakemlere saldıran; sonra da devlet memuru olan şoförü ve koruması marifetiyle İstanbul'da hakem dövdüren Fenerbahçe yöneticisini tanısa ne derdi acaba?

Ama bu yönetici ve benzerleri Zeki Bey'in o sözlerini duymuş olsalar herhalde şöyle diyeceklerdir: *"Bize baş eğmeyin demiş. Biz de başı eğilmez, eli bükülmez insanlar olduğumuzu ispatlıyoruz işte..."*

Öyle derler çünkü bilemezler ki, ONUR, KABA KUVVETTE DEĞİL KABA KUVVETE KARŞI BAŞ EĞMEMEKTEDİR.

Siz çıkacağınız her maçtan önce hakemler ve federasyonlar aleyhine kamuoyunu tahrik edecek demeçler vereceksiniz... Her maçta, maç boyunca seyirciyi daha fazla, daha fazla, daha fazla taşkınlık yapması için şartlandıracaksınız... Her maçtan sonra yalnız sizin aleyhinize yapılmış hataları büyütüp hakemlere ve federasyona saldıracaksınız... Sizin bu eylemlerinizi eleştiren ve protesto etmeye kalkanları ayrıca suçlayacaksınız...